

ledes ind i adskillige Personers Tilværelse, at det fortjener at betragtes fra alle mulige Sider, og jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at det maa blive underkastet en saa omhyggelig og gennemgaaende Behandling, som det vel er muligt. Dog troer jeg rigtignok, man maa vogte sig for at komme saavidt som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, thi det forekommer mig, at hans Betragtninger nærmest vare rettede paa at indføre i dette Lovforslag, hvilke Betingelser der skulde være nødvendige til Indfødsrets Erhvervelse, hvilket aabenbart aldeles ikke hører med til dette Lovforslag, som har en ganske anden Hensigt. — Naar det ærede Medlem, der først havde Ordet, meente, at Hovedtanken i Lovforslaget var, at Ingen kunde vedligeholde sin Indfødsret i Danmark, naar han var Borger i en anden Stat, da vil jeg nærmest definere den derhen, at Ingen kan have Indfødsret i Danmark, naar han har erhvervet Indfødsret i et andet Land. Jeg skal villig erkjende, at navnlig det første af de Tilfælde, det ærede Medlem nævnte, kan give forskjellige Vanskeligheder, som dog maaskee yderst sjældent ville fremkomme, og jeg tør haabe og vente, at man maaskee vil kunne finde en Redaction, som kan lade dette Tilfælde blive indbefattet med i Loven. Naar det derimod af det ærede Medlem saavel som af den ærede sidste Taler gjentagne Gange er fremhævet, at man ikke finder det ubetinget rigtigt, at en Mand, fordi han ønsker at have Indfødsret i et andet Land, derfor skulde miste sin Indfødsret her, da vil jeg dertil sige, at det heller ikke har været Lovforslagets Tanke, at en Mand skulde kunne, saa at sige uden sit eget Vidende, miste sin Indfødsret her, idet man har forudsat, at der idemindste for Tiden ikke findes noget Land, hvor Lovgivningen naturaliserer Folk uden Medvirking fra deres egen Side, og der altsaa i den Medvirking, som de maae udøve, tillige indeholdes en Tilkjendegivelse af, at de opgive deres Indfødsret her. Det er vistelig sandt, at det kan være ubehageligt for Mange, i alt Fald som en reen Sølelsesag, at komme i den Nødvendighed at skulle opgive deres Indfødsret, men det forekommer mig, at der derimod maa stilles den Betragtning, at dette dog ikke

kan berettige til at forlange, at man skal staae en saadan Tilstand, hvoraf der vil følge næsten uafsluttede internationale Conflictier. Det er Muligheden af saadanne, der har fremkaldt Lovforslaget, og det er navnlig, som det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Nellemann) bemærkede, Hensynet til Bærnepligten, der her for os har ligget for, hvorimod det jo ingenlunde er ubekjendt, at der imellem andre Lande har foreligget internationale Conflictier, hidrørende fra Indfødsretten, af en ganske anden og meget vanskeligere Natur end denne. Det har derfor ogsaa været taget under Overveielse, om man ikke skulde indskrænke sig til at foreslaae et Tillæg til § 1 i Loven om Bærnepligten. Derved vilde ganske vist den Side af Sagen, som nærmest har ligget for, være afgjort, men det er paa Begjæring af Justitsministeriet, at Lovforslaget er fremkommet, saaledes som det er forelagt, idet min Collega Justitsministeren meente, at det var rettest at faae en saadan Bestemmelse, der kunde give en legal Hjemmel ved Afslutninger af Tractater angaaende disse Forhold overhovedet, og derfor ønskede Spørgsmaalet forelagt mere i Almindelighed istedetfor at indskrænke det til det ene Tilfælde, som har foreligget, og hvor det var aldeles nødvendigt at søge en Lovhjemmel, idet man selvfølgelig ikke kan indføre Bestemmelser i en Tractat med et fremmed Land, som stride mod vor herværende Lovgivning. — Hvad nu Kvinder angaar, da har jeg naturligvis heller ikke været uopmærksom paa dette Forhold, og det er forekommet mig, at ville stille sig, saaledes, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Kvinde skal tabe sin Indfødsret her, maa komme an paa det Lands Lovgivning, hvorhen hun gifter sig. Dersom dette kan i Lovgivning ikke betragtes en fremmed Kvindes Giftermaal med en indfødt Undersaat som en Naturalisation, saa vil hun efter vor Lovgivning ikke tabe sin Indfødsret. Jeg skal tilføje, at jeg har erkjendt mig om, at vor administrative Praxis er i Overensstemmelse med den Retsbetragtning, som det ærede Medlem fremførte, og som efter hans Formening var den rette, at altsaa en danskfødt Kvinde for Tiden ikke taber sin Indfødsret, fordi hun gifter sig med en Fremmed, selv